

Na Vianoce *o jedného viac*

SARAH MORGANOVÁ

Na Vianoce
o jedného viac

Na Vianoce *o jedného viac*

SARAH MORGANOVÁ

Original title: Sarah Morgan: ONE MORE FOR CHRISTMAS

Copyright © 2020 by Sarah Morgan

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Cover art: Mary Luna, Art direction: Erin Craig,

Photo credit: Ev Sekkides, Cover images: Stocksy, Shutterstock

Translation © Monika Sitarčíková, 2021

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2021

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0149-3

S láskou venujem Ele a Si.

„S úprimným srdcom oslávim Vianoce a podľa nich sa pousilujem konať celý rok.“

— CHARLES DICKENS, *VIANOČNÁ KOLEDA*

Gayle

Ked' Gayle Mitchellová súhlasila, že poskytne rozhovor **K**v živom vysielaní zo svojej kancelárie, nečakala, že sa jej život takým nečakaným spôsobom rozsype na kúsky pred zrakom miliónov divákov. Na interview bola zvyknutá a ani jej na um nezišlo, že by sa toto konkrétne malo skončiť pohromou. Kým štáb pripravoval miestnosť na natáčanie, len sedela a čakala, celkom uvoľnená, dokonca trochu znudená.

Osvetlenie ju ako zvyčajne oslepovalo a sálalo z neho také teplo, že by sa na ňom upiekol aj steak. Hoci z klimatizácie fúkal ľadový vzduch, Gayle sa čierne priliehavé šaty lepili na stehná.

Za sklenými stenami jej kancelárie navrchu budovy sa rozprestieralo podľa nej najúžasnejšie mesto na Zemi. Zároveň jedno z najdrahších, no tým sa už Gayle nemusela veľmi trápiť.

Raz ju toto mesto takmer zabilo, ale to už bolo dávno. Tá spomienka umocňovala pocit zadosťučinenia, ktorý sa v nej ozýval, keď bola tam hore, na vrchole sveta, a hľadela naň zo svojho kráľovstva na päťdesiatom poschodí. Ako keď zabodnete dýku nepriateľovi do srdca. Bol to symbol víťazstva. *Vyhrala som.* Bola na míle vzdialená od ľudí, ktorí sa náhlili po mrazivých

rušných uliciach Manhattanu a snažili sa prežiť v meste, ktoré pohltilo všetkých slabých a zraniteľných. Zo svojej rohovej kancelárie mala výhľad na Empire State Building, na Rockefellerovo centrum a v diaľke sa rozprestieral zelený Central Park.

Gayle sa pohodlnejšie usadila na stoličke, zatiaľ čo jej upravovali vlasy a mejkap. Režisér sa rozprával s kameramanom o osvetlení a o uhle natáčania. Oproti nej sedela najmladšia reportérka z rannej šou a horúčkovo si prechádzala poznámky.

Rochelle Barnardová. Bola mladučka. Mala okolo dvadsiatky. Bola len o pár rokov staršia ako Gayle, keď vo svojom živote padla na úplné dno.

Gayle najviac zo všetkého lákal skutočný potenciál a v Rochelle ho videla veľa. Človek musí vedieť, čo hľadá, a Gayle to, samozrejme, vedela. Odrážalo sa jej to v očiach, v reči tela, v jej prístupe. A táto žena mala aj niečo iné, čo Gayle vždy hľadala. *Hlad.*

Hlad je najväčšia motivácia zo všetkých. Gayle to vedela lepšie než ktokoľvek iný.

Bola hladná – umierala od hladu. Bola aj zúfalá. No na tú časť sa jej zvyčajne podarilo zabudnúť. Teraz z nej bola iná žena a mohla ponúknuť pomocnú ruku ďalšej žene, ktorá možno potrebovala povzbudiť.

„Desať minút, pani Mitchellová.“

Gayle sledovala osvetľovača, ako nastavoval reflektor. Neurobila vlastne ona to isté? Vrhala svetlo na ľudí, ktorí by inak zostali v tme. Menila ľuďom život a chystala sa ho zmeniť aj tejto žene.

„Odložte tie poznámky,“ vyzvala ju. „Nepotrebuje ich.“

Rochelle zdvihla pohľad. „Chcú odo mňa, aby som vám položila tieto otázky. Dali mi ich len pred piatimi minútami.“

Lebo chcú, aby ste zakopli a spadli, pomyslela si Gayle.

„Položili by ste mi tie otázky aj vy?“

Reportérka zašuchotala papiermi s poznámkami a zamračila sa. „Úprimne? Nie. No chcú, aby sme tieto témy zahrnuli do rozhovoru.“

Gayle sa nahla dopredu. „Vždy robíte to, čo vám povedia iní?“

„Nie vždy,“ pokrútila hlavou Rochelle.

„Dobre vedieť. Lebo keby ste to robili, neboli by ste tou ženou, za akú som vás pokladala, keď som vás minulý týždeň videla pri tej krátkej reportáži z Central Parku.“

„Videli ste to?“

„Áno. Kládli ste trefné otázky a tomu úskočnému chlapovi ste nedovolili, aby sa z nich vykrútil.“

„Uvažovala som, prečo ste žiadali, aby som dnešný rozhovor robila ja. To pre tú reportáž?“

„Pôsobili ste na mňa ako mladá žena s nevyužitým potenciálom.“

„Som vďačná za túto príležitosť.“ Rochelle sa vystrela na stoličke a uhladila si sukňu. „Nemôžem uveriť, že som tu. Všetky ostro sledované rozhovory vždy robí Howard.“

Prečo ľudia tak ochotne prijímajú nepriaznivé okolnosti? Prečo si nevedomujú svoju silu? No s mocou sa, samozrejme, spája riziko, a rizika sa väčšina ľudí stráni.

„Veci sú vždy tak, ako sú, až kým ich nezmeníme,“ vyhlásila Gayle. „Musíte konať odvážne. Rozhodnite sa, čo chcete, a choďte za tým. Ak cestou budete musieť naštváť zopár ľudí, tak to spravte.“ Zavrela oči, keď jej niekto uhladil prameň vlasov a nasprejoval ho lakom na vlasy. „Teraz máte šancu spýtať sa ma to, čo by Howardovi Banksovi ani nenapadlo.“

To by nemalo byť veľmi ťažké, pomyslela si, lebo ten muž je vynachádzavý a pôsobivý ako krajec starého chleba.

Howard s ňou robil rozhovor už pred desiatimi rokmi a bol povýšenecký a panovačný. Gayle žiadala, aby s ňou rozhovor

robila táto mladá novinárka. Vedela, že ho to našťvalo. S trochou šťastia mu praskne žilka v tej časti tela, ktorá je preňho zrejme najdôležitejšia – v jeho egu.

„Ak im nedám to, čo odo mňa očakávajú, môžem prísť o prácu.“

Gayle otvorila jedno oko. „Nie, ak im dáte niečo lepšie, ako čakajú. Nevyhodia vás, ak im stúpne sledovanosť. Aké otázky chcú mať v interview? Tipnem si... Ako udržiavam rovnováhu v pracovnom živote a ako zvládam to, že som ženou v mužskom svete?“

Nuda, nuda, nuda.

„Zjavne ste v tom profička,“ zasmiala sa reportérka.

„Myslite na divákov. Opýtajte sa ma to, čo by sa spýtali oni, keby tu so mnou boli. Čo by ste chceli počuť, keby ste boli ženou túžiacou zmeniť svoj život? Čo by ste chceli vedieť, keby ste mali problém presadiť sa v pracovnej sfére,“ – *čo očividne máte* – „a ostatní by vás stále odsúvali bokom?“

Rochelle vzala papiere z lona a opatrne ich poskladala. „Chcela by som zistiť vaše tajomstvá – ako to všetko zvládáte. Ako ste to zvládali na začiatku, než ste dosiahli všetko, čo máte teraz. Začali ste od nuly. Vyštudovali ste vysokú popri troch zamestnaniach. Stali ste sa jednou z najúspešnejších žien v biznise. Zmenili ste celé spoločnosti aj jednotlivcov. Chcela by som vedieť, či sa niektoré z vašich skúseností môžu hodiť i mne. Či môžete zmeniť aj mňa. Chcela by som si z rozhovoru odniesť taký pocit inšpirácie, že by som zavolała do šou a poďakovala sa im.“

„A myslíte si, že za to by vás vyhodili?“

Reportérka sa na ňu zadívala. „Nie, nevyhodili.“ Hodila papiere na stôl. „Čo to so mnou je? Všetky vaše knihy som prečítala niekoľkokrát a aj tak som vám chcela položiť otázky, ktoré mi strčili do ruky. Jedna z mojich obľúbených častí vo

vašej knihe je pasáž, ako ľudí brzdia a držia na uzde očakávania iných. Na univerzite ste boli naším vzorom.“ Dľaň si pritisla na srdce. „Stretnutie s vami je pre mňa ten najkrajší vianočný darček.“

„Vianočný?“

„Vianoce budú už o pár týždňov. Zbožňujem sviatky, vy nie?“

Gayle nemala rada sviatky. Nepáčilo sa jej, ako sa všetko uzatváralo. Nepáčili sa jej davy ľudí v uliciach a nevkusné ozdoby. Nemala rada nepríjemné spomienky, ktoré sa na ňu prilepili ako lepiaca páska.

„Nie ste trochu stará, aby ste sa tešili na Vianoce?“ spýtala sa.

„To nikdy!“ zasmiala sa Rochelle. „Mám rada, keď sa stretne celá rodina. Máme obrovský stromček. Darčeky pred kozubom. Veď viete, všetky tie veci...“

Gayle upriamila pozornosť na maskérku, ktorá sa oháňala rúžom. „Nie ten otrasný hnedý. Červený.“

„Lenže...“

„Červený. Nie však fádnu, vyblednutú červenú. Chcem, aby na mne vyzeral skutočne červený. V kabelke mám dokonalý rúž.“

Bol oveľa vhodnejší.

Gayle sedela nehybne, kým maskérka dokončila svoju prácu. „Toto je vaša príležitosť, Rochelle. Chopte sa jej a vezmite to do svojich rúk. Ak na divákov urobíte dobrý dojem, vaši nadriadení vás nebudú môcť držať v ústraní.“

Tak.

A je to.

Gayle mala moc povzbudiť ju a využila ju. Rada poskytovala ľuďom možnosť, akú jej nikto nikdy nedal. Zvyšok závisel už len od nich.

„Päť minút, pani Mitchellová.“ Režisér pohľadom prebehol po jej policiach. „Po rozhovore by sme mohli urobiť zopár fotografií na reklamné účely.“

„Čokoľvek, čo potrebujete.“ Bude šťastná, ak jej príbeh inšpiruje iných ľudí. Chce, aby ženy spoznali svoje silné stránky a svoju moc.

Rochelle sa naklonila dopredu. „Ak by som nemala možnosť dostatočne sa vám potom poďakovať, chcem vám povedať, aká som vďačná za vašu podporu. Viete, aké inšpiratívne je zistiť, že skutočne vediete život, o ktorom píšete vo svojich knihách? Ste ozaj eso. Ste na vrchole, ale nájdete si čas podať pomocnú ruku ostatným.“

Oči sa jej zaleskli a v Gayle sa ozval poplach.

Pomocnú ruku nepodávala s vreckovkami. Pri budovaní života emócie nemajú miesto. Zatemňujú úsudok a ovplyvňujú ľudí vo vašom okolí. Gaylini zamestnanci dobre vedía, že do rozhovorov nemajú ťahať pocity.

Chcem fakty, chcem riešenia – nie fňukanie.

Rochelle to nevedela. „Na univerzite sme sa riadili mantrou – *Čo by urobila GM?*“ Zapýrila sa. „Dúfam, že vám neprekáža, že sme vás tak volali.“

Niektorí tvrdia, že GM je skratkou pre guru manažmentu či gigantickú myseľ. Niektorí jej zamestnanci si mysleli, že to znamená geneticky modifikovaná, ale nikto nemal odvahu jej to povedať.

Rochellin obdiv ďalej sálal miestnosťou. „Nikoho a ničoho sa nebojíte. Pre mnohých ste inšpiráciou. To, akým spôsobom ste si vybudovali kariéru a život. Nikdy ste sa za svoje rozhodnutia neospravedlňovali.“

Prečo by sa mala ospravedlňovať? Pokrútila hlavou.

„Využite túto príležitosť, Rochelle. Dal vám môj asistent kópiu mojej novej knihy?“

„Áno. Podpísanú.“ Zdalo sa, že Rochelle sa snažila udržať na uzde fanúšičku, ktorá sa v nej ozývala. „Podľa mňa je úžasné, že máte asistenta muža.“

„Zamestnám toho najlepšieho človeka na danú pozíciu. V tomto prípade to bol Cole.“

Kútikom oka zahliadla stôl, za ktorým sedávali vedúci pracovníci v jej spoločnosti. Zo všetkých zamestnancov mali vlastné kancelárie len ona a Bill Keen. Ostatní pracovali v otvorenej kancelárii, ktorá sa tiahla po celom poschodí budovy. Gayle občas skúmala svoje kráľovstvo z bezpečia sklenej oázy a pomyslela si: *Vybudovala som to sama. Len vďaka svojej odvahe a neoblomnému odhodlaniu prežiť.*

Spoza stien jednej z kancelárskych kójí vytrčala lesklá plešatá hlava Simona Beltona. Dnes ráno prišiel do práce skôr ako ona, čo jej zdvihlo náladu. Občas mu trochu chýbali naozaj inovatívne nápady, ale tvrdo pracoval. Vedľa neho sedela Marion Laková. Gayle ju pred rokom prijala na miesto vedúcej marketingu, no začínala si myslieť, že to bola chyba. Práve v to ráno si všimla, že Marion mala bundu prevesenú cez stoličku, čo naznačovalo, že je niekde v budove.

Stisla pery. Keď dala ľuďom šancu, očakávala, že ju využijú.

Ľudia ju aj po toľkých rokoch stále podceňovali. Naozaj si mysleli, že keď uvidí bundu prehodenú cez operadlo stoličky, bude sa domnievať, že jej majiteľ je niekde v kancelárii? Na stole nebola káva a Gayle vedela, že Marion bez kávy nedokáže fungovať. A v kancelárii bola nálada ako na pohrebe. Marion mala zvučný hlas a nepríjemný zvyk často ho využívať – tento jej nedostatok sa priamo úmerne stupňoval s počtom vypitých káv. Ak by bola nablízku, Gayle by ju počula.

Už veľa ráz si povedala, že by z nej bola skvelá detektívka.

„O tri minúty ideme naživo,“ oznámil jej člen štábu. Gayle sa pohodlnejšie usadila, aby sa pripravila na reportáž.

Spovedali ju už na stovkách interview, natáčaných či vysielaných naživo. Vôbec z nich nemala strach. Všetky otázky jej položili už stokrát. Ak sa jej nejaká nebude páčiť, odpovie na nejakú inú. Bola to vec voľby, tak ako všetko ostatné. Ona to mala v rukách, nie oni.

V duchu si zahmkala niekoľko tónov Pucciniho opery, na ktorej bola pred týždňom. Bolo to nádherné. Samozrejme, dramatické a tragické... ale taký je život, no nie?

Rochelle si uhladila vlasy a odkašľala si.

„Naživo o päť, štyri, tri...“

Člen štábu ukázal dva prsty, potom jeden. Gayle sa pozrela na mladú reportérku a dúfala, že jej bude klásť dobré otázky. Azda ju neodhadla zle.

Rochelle hovorila priamo do kamery zreteľným a sebaistým hlasom. „Dobrý deň, som Rochelle Barnardová. Prihovám sa vám z kancelárie spoločnosti Mitchellová a spol. v centre Manhattanu, kde sa porozprávame s Gayle Mitchellovou, ktorú jej zamestnanci a zástupy fanúšikov poznajú ako GM. Je jedna za najúspešnejších a najvychýrenejších žien v biznise. Jej posledná kniha *Voľba nie je náhoda* bola dvanásť mesiacov na vrchole rebríčka bestsellerov a najnovšia kniha *Oslobodte svoje nové ja* vyjde na budúci týždeň. Je jednou z vedúcich osobností organizačných zmien a je známa svojou filantropickou prácou. V neposlednom rade sa preslávila podporou žien a práve tento týždeň počas veľkolepého galavečera v Manhattane získala vytúženú *Hviezdnu cenu* za najinšpiratívnejšiu ženu v biznise. Blahoželám, pani Mitchellová. Aký je to pocit, keď ocenia váš prínos?“

Gayle naklonila hlavu, aby ju kamera snímala z najlepšieho uhla. „Je to česť, samozrejme, ale skutočnou ctou je pomáhať iným ženám, aby si uvedomili svoj potenciál. Často počujeme, že mužom nemôžeme konkurovať, Rochelle, a v mojom

postavení je mojou úlohou povzbudzovať ženy, aby tento pohľad zmenili.“

Usmiala sa a usilovala sa pôsobiť prívetivo a prístupne.

„Viem, že sa horlivo zastávate žien na pracovisku. Čo vás k tomu vedie?“

Gayle pohotovo odvetila, slová sa z nej hrnuli prirodzene a ľahko.

Rochelle jej položila niekoľko ďalších otázok a odpovedala na ne s rovnakou ľahkosťou.

„Ľudia vás buď milujú, alebo nenávidia. Nič medzitým zjavne neexistuje. Trápi vás, že vás niektorí považujú za bezcitnú?“

„Som tvrdá a neospravedlňujem sa za to,“ odvetila Gayle. „Vždy sa nájdu ľudia, ktorí sa budú báť úspechu iných a budú sa vyhýbať zmenám. Ja zmeny vítam. Zmena je pokrok a pokrok potrebujeme. Vďaka zmenám napredujeme.“

„Vo svojej firme ste zaviedli jeden z najštedrejších programov pre stážistov vo vašej sfére podnikania. Ponúkate aj štipendiá. Prečo ste sa rozhodli investovať do tejto oblasti?“

Lebo kedysi dávno, keď bola sama a zúfalá, sa zaprisahala, že ak raz bude mať možnosť pomáhať niekomu, ako je ona, tak to urobí.

To však neprezradila. Takéto priznanie by mohli ľahko pochopiť ako slabosť. Ako by tomu mohli rozumieť? Dievča sediace oproti nej nikdy nezažilo, aké je to byť v zovretí strachu. Gayle vie, ako hlboko sa tie pazúry dokážu zaryť. Vie, že strach môže človeka uväzniť, zabrániť mu konať. Nebolo jednoduché oslobodiť sa od neho. Bola ochotná pomôcť ľuďom, ktorí za to stoja.

„Vnímam to ako investíciu...“ Rozhovorila sa o úlohe, ktorú zohráva v boji za znevýhodňovaných ľudí, a videla, ako sa Rochelle v očiach zračil obdiv.

„Niektorí si myslia, že ste mali šťastie. Čo by ste im na to povedali?“

Nič pekné.

Šťastie nehralo v Gaylinom živote nijakú rolu. Rozhodovala sa rozvážne, konala hlavou, nie srdcom. Nič sa nestalo náhodou. Svoj život si sama navrhla a teraz vyzeral presne tak, ako chcela.

„Je ľahšie niekoho zavrhnúť ako ‚šťastného‘, ako uznať, že každý má možnosť zmeniť svoj život vo vlastných rukách. Keď niekoho nazvete ‚šťastlivcom‘, znevážite jeho úspech. Takáto potreba často pramení z neistoty. Viera v šťastie vás oslobodí od vlastnej zodpovednosti. Nech robíte vo svojom živote čokoľvek, akékoľvek máte ciele, dôležité je aktívne sa rozhodovať.“

Pozrela sa do kamery.

„Ak nie ste so svojím životom spokojní, vezmite si papier a hneď teraz si spíšte všetky veci, ktoré chcete zmeniť. Nepáči sa vám váš život? Urobte s tým niečo! Závidíte niekomu? Čo ten človek má, čo vy nie? Ako chcete, aby vyzeral váš život? Prvý krok k zmene je ujasniť si to.“

Rochelle prikyvovala. „Vaša kniha *Volba nie je náhoda* mi zmenila život. Už viem, že v tom nie som sama.“

„Radi si vypočujeme váš osobný príbeh.“

Gayle oslovila divákov, akoby k nim hovorila naživo. Dobre vedela, že v obývačkách a v kuchyniach po celej krajine práve teraz sedia ženy prilepené k televíznym obrazovkám a dúfajú, že objavia zázračný spôsob, ako majú napraviť svoj život. Nebudú dvíhať telefóny, nenachovávajú ani neprebavia bábätká, odignorujú zvonček pri dverách. Rozkvitne v nich nádej a nepatrná vidina inej budúcnosti odoženie únavu a sklamanie.

Gayle vedela, že keď sa interview skončí, väčšina z nich sa vráti k starému životu, ale práve teraz sú s ňou. Chcú sa inšpirovať.

„Každého povzbudí a motivuje, keď si vypočuje niečie osobné skúsenosti. Môj prístup k životu možno uplatniť, či už sa staráte o domácnosť, alebo o korporáciu.“

„Rozišla som sa s priateľom.“ Rochelle sa nervózne zasmiala, akoby ju prekvapilo, že to priznala v hlavnom vysielacom čase v televízii. „Keď som si prečítala kapitolu *Prekážky ambícií*, spísala som si, čo všetko mi môže brániť dosiahnuť svoje ciele, a muž, s ktorým som sa vtedy stretávala, bol na prvom mieste na zozname. A tá kapitola o tom, ako si skontrolovať priateľstvá! Urobiť si poriadok v kontaktoch! Niečo úžasné! Položila som si otázku: *Ako mi tento vzťah pomáha priblížiť sa k mojim cieľom?* Chcem sa spýtať vás, GM, urobili ste niečo také aj vy sama?“

„Samozrejme. Moje knihy sú odrazom spôsobu, ako žijem svoj život. No možno ho aplikovať na život kohokoľvek iného. Hlavným posolstvom knihy *Voľba nie je náhoda* je postaviť sa sebe samému. Kniha *Oslobodte svoje nové ja* hovorí o tom, ako čeliť vnútornému strachu zo zmien.“

Tak a je to. Vsunula do rozhovoru zmienky o knihách, a keďže sa to vysielala naživo, nemôžu to vystrihnúť. Vydavateľstvo bude nadšené.

„Chcem, aby všetky ženy, od čašníčky, ktorá mi každé ráno pripravuje kávu, po ženu, ktorá spravuje moje investície, cítili, že svoj osud majú vo vlastných rukách.“ Uprene sa zadívala do kamery. „Máte väčšiu moc, ako si myslíte.“

Rochelle sa naklonila dopredu. „Ste známa tvrdením, že nikto nemôže mať všetko. Čo ste obetovali pre svoju kariéru?“

„Nič som neobetovala, rozhodovala som sa. Je to voľba. Musíte vedieť, čo chcete, a ísť za tým. A neospravedlňovať sa.“

„Lutovali ste niekedy niečo?“

Lutovala?

S Gayle to trochu otriaslo. Koľko toho táto žena o nej zistila?

Vystrela sa a zahľadela sa do kamery. „Nič neľutujem.“

Rozhovor sa skončil.

Rochelle si dala dole mikrofón. „Ďakujem vám.“

„Nemáte za čo,“ odvetila Gayle a vstala. „Ako ste začali v televízii?“

„Keď som skončila univerzitu, uchádzala som sa o stovky pozícií, ale nemala som šťastie.“ Po interview bola Rochelle uvoľnená a zhovorčivá. „Potom mi ponúkli stáž v štúdiu. Spolupracovala som s reportérkou a potom ma občas pustili na obrazovku, lebo podľa nich vyzerám dobre na kamere. Vy by ste asi povedali, že som do toho zapadla.“

Gayle sa uškrnula. Zapadla do snehového záveja, nie do práce.

„Dnes stojíte na rázcestí. Dvere sa vám otvárajú. Dúfam, že nimi prejdete.“

„Ďakujem, GM. Nikdy nezabudnem, čo ste pre mňa urobili.“ Rochelle sa pozrela na štáb a potom sa znovu obrátila ku Gayle. „Potrebujeme fotografie, aby sme interview mohli propagovať na našej stránke a na sociálnych sieťach.“

„Isteže.“ Gayle prešla ku knižnici a zaujala pózu, v ktorej vyzerala najlepšie. Uistila sa, že bude vidieť obálky jej kníh.

Vedia, že dnes má narodeniny? Nie, odkiaľ by to vedeli? Jej tím informatikov vymazal všetky zmienky o dátume jej narodenia na internete, aby jej vek zostal zahalený rúskom tajomstva. Narodeniny pominú ako ročné obdobia – nespozorovane a úprimne nechcene. Radšej sa sústredila na svoje úspechy.

Fotograf sa rozhliadal okolo seba. „Môžeme vás odfotografovať s ocenením?“

S ocenením?

Gayle sa zadívala nahor. Cena ležala na vrchnej policičke knižnice, ktorá lemovala jedinú nezasklenú stenu jej kancelárie. Radšej by ju umiestnila na čestnejšie miesto, ale bola to taká odpudivá ohavnosť, výtvor zjavne niekoho bez inšpirácie a umeleckého nadania. Samotná zlatá hviezda bola nenápadná, ale bola umiestnená na obzvlášť nevkusnom podstavci. Keď jej ju večer predtým odovzdali, ako prvé jej zišlo na um, že vyzerá ako náhrobný kameň.

Cez noc sa jej názor nezmenil.

Znovu sa pozrela na ocenenie s rovnakou nechutou, ako keď ho dostala, no, samozrejme, usmievala sa a tvárila sa nadšene. Ako to bude vyzerat', keď ju odfotografujú s takou neestetickou vecou? Že je zrelá do hrobu a náhrobný kameň je toho dôkazom?

Pohľadom vonku hľadala Cola, svojho asistenta. Mal by tam počas rozhovoru sedieť, ak by ho potrebovala. Kde len je? Mal by tam byť a pripraviť ocenenie.

Mohla by počkať, kým sa vráti, čo by znamenalo, že televízny štáb sa bude dlhšie zdržiavať v jej kancelárii, alebo tú prekliatu cenu dá dolu sama.

Podráždene si vyzula topánky a kancelárske kreslo si priťahla k policiam s knihami.

Fotograf si odkašľal. „Môžem ju vziať, pani Mitchellová. Som vyšší...“

„Stoličky vynašli na to, aby sa na ne ženy mohli postaviť, keď je to potrebné.“

Aj tak chcela Cola vyhrešiť za to, že ocenenie dal na najvyššiu policu, no potom si spomenula, že mu to prikázala ona.

Postavila sa na stoličku a načiahla sa za cenou.

Prečo ju položil tak ďaleko? Colovi sa asi zdala nevkusná tak ako jej.

Postavila sa na špičky a cítila, ako sa kreslo jemne rozhojdalo.

Pravou rukou chytila ocenenie za podstavec a neskoro si spomenula, že keď jej ho včera večer dávali, musela ho chytiť pevne oboma rukami. Keď ho potiahla dole z poličky, kreslo sa znovu rozhojdalo a stratila rovnováhu.

Než si uvedomila, že padá, bolo neskoro, aby tomu zabránila.

Voľnou rukou sa usilovala zachytiť sa police, ale to jej nepomohlo, lebo knižnica sa naklonila k nej. Hlavou jej stihla preblesnúť myšlienka, že musí vynadať tomu nezodpovednému človeku, ktorý knižnicu zabudol upevniť o stenu, a potom už len padala a padala... Do hlavy ju udrel jeden z rohov ťažkej zlatej sošky a dopadla na tvrdú podlahu kancelárie.

Skôr než stratila vedomie, priala si, aby jej dizajnér dal do kancelárie huňatý koberec. Potom všetko potemnelo.

Nepočula už Rochelle kričať ani nevidela, ako ju natáča kamera.

Počas krátkeho blaženého okamihu nevníkala zmätok, ktorý okolo nej vypukol.

Pomaly sa jej vracalo vedomie a bola zmätená. Počula nejasný, tichý šum a v hlave jej bzučalo. Je mŕtva? Určite nie. Veď počuje zvuky.

Počula, ako ľudia navôkol panikárili, hoci panika bola v jej kancelárii vyslovene zakázaná.

„Och bože! Je mŕtva? Je mŕtva?“

„Nie je mŕtva. Určite dýcha.“

Gayle sa uľavilo, že jej to potvrdil aj niekto iný.

„No je v bezvedomí. Zavolať som záchranku. Už je na ceste.“

„V hlave má fakt dieru? Je mi z toho trochu nevoľno.“

„Pozbieraj sa,“ ozval sa hrubý mužský hlas. „Natočil si to, Greg?“